

Cílem textu je popřít existenci tzv. janovského proudu křesťanství, popř. janovské komunity v 1. a 2. století, a ukázat, že tento termín je zavádějící a nemá analytický potenciál pro studium raného křesťanství. V první části se zabývám způsoby konstrukcí janovského křesťanství (dvou-úrovňové čtení, aplikace sociolingvistických teorií) a argumenty, které badatelé používají k doložení jeho existence (plurál v evangeliu, postava *milovaného učedníka*, dvacátá první kapitola evangelia, předpoklad rozdílného autorství Janových listů a čtvrtého evangelia, recepce Janova korpusu). Ve druhé části textu nabízím vlastní metodiku zkoumání společenských formací raného křesťanství, kterou aplikuji na čtvrté evangelium a Janovy listy. Argumentuji, že kdyby nějaká janovská komunita skutečně existovala a odvozovala svou nauku a praxi z těchto pramenů, nelišila by se od většinového křesťanství, a termín „janovské křesťanství“ tak postrádá analytický potenciál. Hlavním argumentem textu je, že nelze z literárních a stylistických aspektů Janova korpusu odvozovat existenci distinktivního náboženského směru.